

1. ראש המינהל האזרחי ברצועת עזה
2. המפקד הצבאי רצועת עזה
3. מפקד נפת חאן יונס
4. ראש המינהל האזרחי חאן יונס

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[29.12.87, 29.7.87]

לפני השופטים **א' ברק, ש' לוי, א' גולדברג**

העתירה נסבה על סירובם של המשיבים לאפשר לאשת העותר, שהיא תושבת כוויית, להפוך לתושבת קבע ברצועת עזה. בבקשתו של העותר לאיחוד משפחות צוינו דבר הריונה של אשת העותר והעובדה שעם נישואיה לעותר מתבטל רישומה כתושבת של כוויית. הדיון בעתירה נתקם לאחר שאשת העותר ילדה את ילדם.

בית המשפט הגבוה לצדק פסק:

- א. (1) בג"צ אינו מתערב במדיניות המשיבים, לפיה העובדה לבדה, שתושב האזור מתחתן עם מי שאינו תושב האזור, איננה מספקת כנימוק הומניטרי להענקת היתר לבן הזוג הזר להיכנס לאזור.
- (2) לשם הענקת היתר - ולשם התערבות בג"צ בסירוב להעניק היתר - דרושות נסיבות הומניטריות יוצאות דופן אשר בכוחן להפוך את החלטת המשיבים שלא לאפשר איחוד משפחות לבלתי סבירה ולשרירותית.
- (3) בנסיבות דנן, אין עוד מניעה רפואית לצאתה של אשת העותר מהאזור, ובעניין תושבותה הכווייתית, אין שונה המקרה של אשת העותר ממקרים רבים אחרים.

פסק-דין של בית המשפט העליון שאזכרו:

- [1] [בג"צ 618/85](#), 724, 728 - לא פורסם.
- [2] [בג"צ 263/86](#) - לא פורסם.

הערות:

לשיקוליו של ממשל צבאי בדונו בבקשות לאיחוד משפחות ראה: [בג"צ 13/86](#), 58, [בשג"צ 219/86](#), 235, 239 ע' שאהין ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון; מ' ארביע ואח' נ' ראש המינהל האזרחי באזור רצועת עזה, פ"ד מא(1) 197.

= 671 =

עתירה למתן צו-על-תנאי. העתירה נדחתה.

ש' בן יעקב, א' בן יעקב - בשם העותרת;
נ' בן אור, סגן בכיר לפרקליט המדינה - שם המשיבים.

פסק-דין

השופט א' ברק: 1. העותר הוא יליד ותושב של חבל עזה. ב-1984 הוא נשא אישה, ילידת האזור, הגרה עם משפחתה בכוויית והנשאת תעודת מסע מצרית. סמוך לאחר הנישואין פנה העותר בבקשה לאיחוד משפחה עם אשתו. בבקשתו נדחתה. אשת העותר נאלצה, על-כן, לצאת ולהיכנס לאזור מספר פעמים, מכוח רישיונות ביקור שהוצאו לה. ביום 14.6.86 הגיעה אשת העותר לביקור על-פי רישיון ביקור לתשעים יום.

במהלך אותו ביקור הגיש העותר בקשה מחודשת לאיחוד משפחות. כן ביקש הארכת תוקף רישיון הביקור. נמסר לו, כי את בקשת האיחוד יש להגיש ממקום מושבה של האישה, ועל-כן נדחתה בבקשתה. כנגד החלטה זו הוגשה העתירה [בבג"צ 624/86](#). בתשובתם ביקשו המשיבים לדחות את העתירה על הסף בשל הטעם האמור. בעת הדיון בעתירה ביקש בא-כוח העותרים להגיש תצהיר נוסף על נסיבות הומניטריות יוצאות דופן. בא-כוח המשיבים הציע, כי העותר יחזור בו מהעתירה,

תוך שהמשיבים מתחייבים שלא לגרש את אשת העותר בתוך עשרה ימים, שבהם ניתן להגיש בקשה עם נימוקים חדשים. אם תוגש בקשה כאמור, ידונו בה המשיבים, תוך שלעותר יעמדו התרופות שימצא לנכון. בא-כוח העותר הסכים להצעה, והעתירה בבג"צ 624/86 בוטלה.

2. בא-כוח העותר פנה מחדש בבקשה לאיחוד משפחות. לבקשה צורפו שתי תעודות רפואיות. מהתעודות עולה, כי אשת העותר נמצאת בחודש השלישי להריונה, כי היא סובלת מדימום, אשר יש עמו חשש להפלה, וכי על-כן מומלץ שתימנע מנסיעה עד לאחר הלידה. כן צוין בעתירה המחודשת, כי עם נישואיה של אשת העותר, מתבטל רישומה בתעודת התושב הכווייתית של אביה. היא חייבת, על-כן, להשיג תעודת תושב משלה. תעודה כזו אינה ניתנת בשנים האחרונות למי שאינו אזרח כווייתי. עם פתיחת הדיון בעתירה החדשה החלטנו לדחות את שמיעתה לחודש ימים, וזאת על-מנת לאפשר את בדיקת אשת העותר על-ידי רופא מטעם המשיבים. הבדיקה הרפואית נערכה. נקבע על-ידי הרופא הבדוק, כי אין סיכון מיוחד בהוצאתה מהאזור. כן קיבלנו חומר (עובדתי ומשפטי) מבאי-כוח הצדדים באשר לשאלת תושבותה הכווייתית של אשת העותר, ושמענו את טיעוניהם לגופו של עניין.

3. ביני לביני ילדה אשת העותר. הנימוק הרפואי - גם אם היה כזה - שוב אינו קיים. לפנינו איפוא אחד מאותם מקרים רבים למדי, שבהם מתעוררת בעיה של איחוד משפחות, כאשר אחד מבני הזוג הוא תושב האזור והאחר מחוצה לו, תוך שהוא מבקש

= 672 =

להיפך לתושב בו. עתירות רבות מסוג זה באו לפנינו. גישתו של בית-משפט זה הינה, כי אין הוא מתערב במדיניות המשיבים, לפיה העובדה לבדה, שתושב האזור מתחתן עם מי שאינו תושב האזור, אינה מספקת כנימוק הומניטרי להענקת היתר לבן הזוג הזר להיכנס לאזור (בג"צ 618/85, 724, 728 [1]). לשם הענקת היתר - ולשם התערבותו של בית-משפט זה בסירוב להעניק היתר - דרושות נסיבות הומניטריות יוצאות דופן, אשר בכוחן להפוך את החלטת המשיבים שלא לאפשר איחוד משפחות לבלתי סבירה ולשרירותית (בג"צ 263/86 [2]). לדעתנו, נסיבות כאלה אינן מצויות במקרה שלפנינו. כפי שראינו, אין עוד מניעה רפואית לצאתה של אשת העותר האזור. לא נותר אלא עניין תושבותה הכווייתית. נחה, בעניין זה, דעתנו, כי מקרה של אשת העותר אינו שונה ממקרים רבים אחרים. מטעמים אלה דין העתירה להידחות. יש לאפשר, כמובן, לאשת העותר להכין את עצמה ואת ילדה ליציאה מהאזור, ועל-כן ישאר צו עיכוב הביצוע בעינו, לשלושה חודשים מהיום.

התוצאה היא, כי העתירה נדחית. אין צו להוצאות.

השופט ש' לוין: אני מסכים.

השופט א' גולדברג: אני מסכים.

הוחלט כאמור בפסק-דינו של השופט ברק.

ניתן היום, ח' בטבת תשמ"ח (29.12.87).